

21 Cdo 81/2009

Obsah prevenční povinnosti zaměstnavatele podle [§ 170 odst. 2 zák. práce](#). Použití moderačního práva ([§ 183 zák. práce](#)).

I. Prevenční povinnost zakotvená v ustanovení [§ 170 odst. 2 zák. práce](#) neukládá zaměstnavateli, aby předvídal každý v budoucnu možný vznik škody a tomu přizpůsoboval kontrolu svých zaměstnanců; takový požadavek by znamenal, že by zaměstnavatel vždy alespoň zčásti snášel škodu, kterou nepředvídal resp. ani nemohl předvídat, a ve svých důsledcích by se rovnal objektivní odpovědnosti za škodu.

II. O případném použití tzv. moderačního práva podle ustanovení [§ 183 zák. práce](#) je nutno uvažovat ještě před tím, než soud přistoupí k limitaci výše požadované náhrady škody podle ustanovení [§ 179 odst. 2 zák. práce](#).

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Mojmíra Putny a soudců JUDr. Ljubomíra Drápalu a JUDr. Zdeňka Novotného v právní věci žalobce Va.Pe.X, spol. s r.o. se sídlem v Semtíně /areál VCHZ/, IČ 13582810, zastoupeného Mgr. Milošem Znojemským, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké nám. č. 29, proti žalovanému P. V., zastoupenému JUDr. Janem Najmanem, advokátem se sídlem v Pardubicích, nám. Republiky č. 53, o 95.922,- Kč s úrokem z prodlení, vedené u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 18 C 240/2007, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 29. září 2008, č. j. 18 Co 188/2008-86, takto:

Rozsudek krajského soudu se v potvrzujícím výroku, jímž byla žaloba co do částky 71.736,20 Kč s úrokem z prodlení zamítnuta, a ve výrocích o náhradě nákladů řízení zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný zaplatil 95.922,- Kč s 9,75 % ročním úrokem z prodlení z této částky od 21. 7. 2007 do 31. 12. 2007 a s úrokem z prodlení z této částky od 1. 1. 2008 ve výši odpovídající procentní výši repo sazby stanovené k tomuto datu ČNB zvýšené o 7 % bodů a vždy takto stanovené znovu k 1. dni dalšího pololetí až do zaplacení. Žalobu odůvodnil zejména tím, že žalovaný pracoval u žalobce jako obsluha sekaček a že mimo jiné prováděl v období od 9. 7. 2004 do 4. 8. 2004 sekání travních porostů podél silnice R 35 mezi obcemi Holice a Jaroslav. Podle rozhodnutí České inspekce životního prostředí přitom došlo k poškození 103 stromů rostoucích u této silnice. Za to byla žalobci uložena pokuta 100.000,- Kč. Tuto pokutu žalobce zaplatil dne 18. 4. 2007 společně s náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Podle přesvědčení žalobce za tuto škodu odpovídá žalovaný, a to do výše 4,5 násobku průměrného měsíčního výdělku.

Okresní soud v Pardubicích rozsudkem ze dne 17. 1. 2008, č. j. 18C 240/2007-56, žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen nahradit žalovanému na nákladech řízení 33.093,90 Kč k rukám „právního zástupce žalovaného“ JUDr. Jana Najmana. Vyšel z toho, že žalovaný byl v pracovním poměru u žalobce v pracovním zařazení řidič, že v období od 9. 7. do 4. 8. 2004 měl provádět sečení travních porostů mezi obcemi Holice - Jaroslav a že rozhodnutím České inspekce životního prostředí byla žalobci uložena pokuta za poškození 103 ks jabloní po obou stranách silnice R 35 v úseku Holice - Jaroslav. Podle názoru soudu prvního stupně však uložení pokut není trestáním přestupků, ale jde o postih jiných správních deliktů, a že proto „rozhodnutími správních orgánů o uložení těchto pokut nejsou soudy vázány dle ustanovení [§ 135 odst. 1 o. s. ř.](#) (viz rozhodnutí NS ČR [6 Cz 2/90](#)“; proto „toto rozhodnutí ČIŽP považoval toliko za listinný důkaz“. I když bylo v řízení prokázáno, že žalobci vznikla škoda (zaplacením pokuty ve výši 100.000,- Kč ve správním řízení a nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč), nebylo prokázáno, že škodu skutečně zavinil žalovaný. Svědek P. L., který byl přímým nadřízeným žalovaného a který kontroloval každodenně jeho práci, potvrdil, že na předmětném úseku, kde bylo prováděno sečení travního porostu, nezjistil po celou dobu, že by bylo cokoliv poškozeno, a to ani stromy, ani sekačí stroj, a, jak vyplývá ze zápisu o předání a převzetí dokončené práce z 4. 8. 2004, při předávání provedeného díla - posečení předmětného úseku - žalobcem cestmistroví Správy a údržby silnic nebylo zjištěno žádných nedostatků. Rovněž z výpovědi jednatele žalobce Ing. V. Š. nebylo prokázáno, že by při kontrole práce žalovaného „v předmětném období na předmětném úseku“ sám shledal jakékoliv závady či nedostatky. Všechny důkazy provedené v řízení tak korespondují s tvrzením žalobce v řízení správním („před ČIŽP“), v němž žalobce popíral, že by škodu jeho zaměstnanci způsobili. Žalobci se tedy nepodařilo prokázat, že by to byl právě žalovaný, kdo škodu zavinil.

K odvolání žalobce Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 29. 9. 2008. č. j. 18 Co 188/2008-86, rozsudek soudu prvního stupně „pokud jím byla zamítnuta žaloba do částky 17.934,- Kč s úrokem z prodlení“ změnil tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 17.934,- Kč s 9,75% úrokem z prodlení ročně od 21. 7. 2007 do 31. 12. 2007,

s 10,5% úrokem z prodlení ročně od 1. 1. 2008 do 30. 6. 2008, s 10,75% úrokem z prodlení ročně od 1. 7. 2008 do 29. 9. 2008 a s úrokem z prodlení ve výši repo sazby stanovené ČNB platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí zvýšené o 7 procentních bodů od 30. 9. 2008 do zaplacení, „jinak“ rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 18.895,- Kč a v odvolacím řízení ve výši 18.438,50 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Jana Najmana. Vytknul soudu prvního stupně, že při posuzování vázanosti soudu rozhodnutím správního orgánu vycházel z rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 6 Cz 2/90, jež bylo založeno na znění ustanovení [§ 135 odst. 1 o. s. ř.](#) účinném do 31. 12. 1991. Aktuální znění tohoto ustanovení totiž stanovuje vázanost soudu také rozhodnutím o tom, zda byl spáchán jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů. Po částečném zopakování dokazování (rozhodnutím „ČÍŽP“ ze dne 27. 11. 2006, č. j. 45/OOP/0604259.24/06/KEN/653 a Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 3. 2007, č. j. 28/550/07-Br, mzdovým listem žalovaného, záznamem o školení ze dne 9. 6. 2003 a výslechem žalovaného a svědka P. L.) dovedil, že žalovaný odpovídá za škodu spočívající ve snížení majetku žalobce o částku 101.000,- Kč představující pokutu a náhradu nákladů správního řízení, neboť ke škodě na majetku žalobce došlo v příčinné souvislosti s tím, že žalovaný poškodil svým jednáním životní prostředí, když při sečení trávy zasáhl 103 ks jabloní tvořících doprovodnou silniční zeleň podél silnice R 35 v úseku Holice - Jaroslav. Vzhledem k tomu, že žalovaný způsobil tuto škodu z nedbalosti (po proškolení, kdy byl poučen, aby předcházel škodám na stromových, měl a mohl znát následky nešetřného sečení ve vztahu k životnímu prostředí), nikoli v opilosti nebo pod vlivem návykových látek, „je jeho odpovědnost omezena na částku 89.670,20 Kč“. Žalobce jako zaměstnavatel však škodu spoluzavinil tím, že důsledně nekontroloval, zda žalovaný svým sečením nepůsobí škodu na životním prostředí, a nepřiměřeně žalovaného k šetrnějšímu způsobu sečení, nýbrž omezil se na kontrolu toho, zda je tráva posečena řádně a zda lze takto dílo předat bez vad a nedodělků objednateli sečení. Vedle toho odvolací soud přihlédl rovněž k důvodům zvláštního zřetele hodným pro snížení náhrady škody spočívajícím ve způsobu obrany žalobce ve správním řízení, kdy žalobce nedůvodně škodu na životním prostředí popíral, což mohlo mít vliv na výši uložené pokuty. Proto „náhradu škody přiměřeně snížil na 1/5, tj. na částku 17.934,- Kč“.

V dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu (jímž byla žaloba, s výjimkou přisouzené částky 17.934,- Kč s příslušenstvím, zamítnuta), s výjimkou „té části potvrzujícího výroku, kterou byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby v částce 6.251,80 Kč s příslušenstvím“, žalobce namítá, že na vzniku škody nenese jako zaměstnavatel žalovaného spoluodpovědnost ani zčásti. Pravidelně totiž všechny své zaměstnance informoval o způsobu používání sekací techniky a žalovaný byl v tomto směru řádně proškolen. Jednalo se navíc o spolehlivého zaměstnance, u kterého v minulosti nebyly žádné problémy. Žalobce prováděl prostřednictvím svého vedoucího zaměstnance průběžné kontroly práce žalovaného, avšak s ohledem na charakter práce a dosavadní spolehlivost žalobce intenzita kontrol práce žalobce nebyla taková, aby žalobce mohl zabránit vzniku škody; „po žalobci není možné požadovat, aby u každého ze svých zaměstnanců, navíc u zaměstnance nadprůměrně spolehlivého, prováděl detailní kontroly provedené práce“. Nesouhlasí ani se závěrem odvolacího soudu, že „způsob obrany žalovaného v rámci správního řízení měl za následek vyšší uloženou pokutu proti případnému přiznání plné odpovědnosti“, což vedlo soud ke snížení povinnosti žalobce k náhradě škody. Připomíná, že způsob obrany ve správním řízení vycházel z tvrzení žalobce, že žádné stromy nepoškodil, a že není vyloučeno, že by správní orgán v případě přiznání viny uložil pokutu vyšší. Podle jeho názoru byla uložená pokuta 100.000,- Kč pokutou relativně nízkou s ohledem na počet poškozených stromů. Navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl, aby dovolání žalobce bylo buď odmítnuto nebo zamítnuto, neboť postup odvolacího soudu v řízení i jeho rozhodnutí jsou správné.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací ([§ 10a občanského soudního řádu](#)) věc projednal podle zákona č. [99/1963 Sb.](#), občanský soudní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2009 (dále jen „[o. s. ř.](#)“), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán před 1. 7. 2009 (srov. [Čl. II bod 12 zákona č. 7/2009 Sb.](#), kterým se mění zákon č. [99/1963 Sb.](#), ve znění pozdějších předpisů a další související zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení [§ 240 odst. 1 o. s. ř.](#), a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení [§ 237 odst. 1 písm. a\) o. s. ř.](#) dovolání přípustné (i když odvolací soud dovoláním napadeným výrokiem rozhodl tak, že rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že odvolací soud posoudil práva a povinnosti o něž v řízení jde jinak - soud prvního stupně dovedl, že žalovaný škodu nezavinil, oproti tomu odvolací soud dospěl k závěru, že žalovaný škodu sice zavinil, ale povinnost k její náhradě snížil na 1/5), dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Podle ustanovení [§ 172 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb.](#), zákoníku práce, ve znění do 31. 12. 2006 (srov. [§ 364 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb.](#), zákoníku práce) - dále jen „[zák. práce](#)“, zaměstnanec odpovídá zaměstnavateli za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Zaměstnavatel je povinen prokázat zaměstnancovo zavinění s výjimkou případů uvedených v [§ 176](#) a [§ 178](#) (srov. [§ 172 odst. 3 zák. práce](#)).

Podle ustanovení [§ 172 odst. 2 zák. práce](#) byla-li škoda způsobena také porušením povinností ze strany zaměstnavatele, odpovědnost zaměstnance se poměrně omezí. Podle ustanovení [§ 179 odst. 4 zák. práce](#) byla-li škoda způsobena také zaměstnavatelem, je zaměstnanec povinen hradit poměrnou část škody podle míry svého zavinění.

Předpokladem pro vznik odpovědnosti zaměstnance vůči zaměstnavateli za škodu podle ustanovení [§ 172 odst. 1 zák. práce](#) je porušení pracovních povinností zaměstnancem, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením pracovních povinností a vznikem škody (tzv. kauzální nexus) a zavinění na straně zaměstnance. Ke vzniku povinnosti k náhradě škody je zapotřebí, aby všechny předpoklady byly splněny současně; chybí-li kterýkoliv z nich, nárok, a tedy ani povinnost k zaplacení, nevzniká. Z principu obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu podle citovaného ustanovení vyplývá, že zaměstnanec odpovídá jen za tu škodu, kterou zaviněným porušením pracovních povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním skutečně způsobil; neodpovídá tudíž za tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele ([§ 172 odst. 2](#) a [§ 179 odst. 4 zák. práce](#)), případně zaviněním jiného zaměstnance ([§ 179 odst. 5 zák. práce](#)), resp. třetích osob vně zaměstnavatele.

Omezení odpovědnosti z důvodu spoluzpůsobení škody ze strany zaměstnavatele pro zaměstnance znamená zejména zmenšení (omezení) a někdy i vyloučení odpovědnostních následků, které by jej jinak postihly, nebýt okolnosti, že vznik škody způsobil rovněž sám zaměstnavatel porušením svých povinností. Zaměstnanec odpovídá za škodu jak co do základu, tak co do výše jen v rozsahu odpovídajícím jeho zavinění na vzniku a výši škody, a k tíži zaměstnavatele jde ta část škody, kterou porušením vlastních povinností sám způsobil. O porušení povinností zaměstnavatele se jedná především tehdy,

jestliže došlo (v příčinné souvislosti se vznikem škody) k porušení povinností ze strany jeho vedoucích zaměstnanců (srov. [§ 9 odst. 3 zák. práce](#)), jeho statutárních orgánů, popřípadě - je-li zaměstnavatel fyzická osoba - k porušení povinností přímo tímto zaměstnavatelem.

K povinnostem zaměstnavatele náleží nepochybně rovněž povinnost zakotvená v ustanovení [§ 170 odst. 2 zák. práce](#), soustavně kontrolovat, zda zaměstnanci plní své pracovní úkoly tak, aby nedocházelo ke škodám. Jde o součást systému prevenčních povinností, ukládající zaměstnavateli přijmout a soustavně uplatňovat takový souhrn způsobů a forem kontroly plnění pracovních úkolů zaměstnanci, který lze po něm vzhledem ke konkrétní časové a místní situaci rozumně požadovat a který - objektivně vzato - je způsobitelný co nejvíce omezit a snížit riziko vzniku škod. Uvedené ustanovení však zaměstnavateli neukládá povinnost předvídat každý v budoucnu možný vznik škody a tím případný vznik škody zcela vyloučit; takový požadavek by znamenal, že by zaměstnavatel vždy alespoň zčásti snášel škodu, kterou nepředvídal resp. ani nemohl předvídat, a ve svých důsledcích by se rovnal objektivní odpovědnosti za škodu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 5. 2003, sp. zn. 21 Cdo 2172/2002, uveřejněný v časopise Soudní judikatura, ročník 2003, pod pořadovým číslem 102).

V projednávané věci při úvaze o případném spoluzavinění zaměstnavatele (žalobce) na škodě způsobené zaměstnancem (žalovaným) ve smyslu ustanovení [§ 172 odst. 2 zák. práce](#), však odvolací soud uvedeným způsobem nepostupoval, když dovodil, že „zaměstnavatel škodu spoluzavinil tím, že důsledně nekontroloval, zda žalovaný svým sečením nepůsobí škodu na životním prostředí, a nepřiměřeně žalovaného k šetrnějšímu způsobu sečení, nýbrž omezil se na kontrolu toho, zda je tráva posečena řádně a zda lze takto dílo předat bez vad a nedodělků objednateli sečení“. Jak výše uvedeno, po zaměstnavateli nelze požadovat, aby předvídal každý v budoucnu možný vznik škody a tomu přizpůsoboval kontrolu svých zaměstnanců. I kdyby totiž při kontrole práce žalovaného k tomu příslušný nadřízený zaměstnanec zjistil nejen, zda je tráva „řádně posečena“, ale že také došlo k poškození stromků, nemohl by tím stejně již vzniklé škodě zabránit. Správně také dovolatel připomíná, že intenzita kontroly žalobcovy práce byla přizpůsobena „charakteru práce a dosavadní spolehlivosti žalovaného, u kterého v minulosti nebyly žádné problémy“. Představa, že by žalovaný byl průběžně kontrolován by - s ohledem na jím vykonávanou práci - paradoxně vedla k tomu, že by zaměstnavatel kromě zaměstnance práci vykonávajícího musel na stejnou práci vyčlenit dalšího (vedoucího) zaměstnance, který by tuto práci stále kontroloval.

Podle ustanovení [§ 183 zák. práce](#) může soud z důvodů zvláštního zřetele hodných náhradu škody přiměřeně snížit.

Uvedené ustanovení zakotvuje tzv. moderační (zmírňovací) právo soudu určit výši náhrady škody nižší částkou, než je skutečná škoda (resp. než je limit po zaměstnanci požadovatelné náhrady škody) tak, aby přiznaná náhrada škody vyjadřovala to, co v konkrétním případě lze po zaměstnanci spravedlivě požadovat.

S postupem odvolacího soudu v projednávané věci lze vyjádřit souhlas potud, že při rozhodování o nároku na náhradu škody je soud vždy i bez návrhu povinen, na základě skutečností, jež vyšly v řízení před soudem najevo, zkoumat, zda jsou dány zákonné předpoklady pro snížení požadované náhrady škody podle ustanovení [§ 183 zák. práce](#), neboť toto ustanovení je součástí celkové skutkové podstaty upravující povinnost zaměstnance k náhradě škody umožňující s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu hodným mimořádného zřetele vystihnout v konkrétním případě rozsah náhrady škody, který lze po zaměstnanci spravedlivě požadovat. Ustanovení [§ 183 zák. práce](#) patří k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, tj. k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Pro posouzení, zda jsou v konkrétním případě dány důvody zvláštního zřetele hodné pro snížení náhrady škody, zákon nestanoví, z jakých konkrétních hledisek má soud vycházet; v [zákoníku práce](#) ani v ostatních pracovněprávních předpisech není pojem „důvodů zvláštního zřetele hodných“ definován. I když vymezení hypotézy právní normy obsažené v ustanovení [§ 183 zák. práce](#) závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu, je třeba uvážit, že použití mimořádného zmírňovacího práva přichází v úvahu - jak z logiky věci vyplývá - až po zjištění výše škody, za kterou zaměstnanec odpovídá podle ustanovení [§ 172 odst. 1 zák. práce](#), tedy po přihlédnutí k hlediskům uvedeným v ustanovení [§ 172 odst. 2](#) a [§ 179 odst. 4, odst. 5 zák. práce](#) a že tato hlediska tedy nemohou být současně (zároveň) důvodem pro moderaci náhrady škody. Ke snížení náhrady škody podle ustanovení [§ 183 zák. práce](#) může proto soud přistoupit až poté, co bude za řízení zjištěna výše škody, za kterou zaměstnanec odpovídá podle ustanovení [§ 172 odst. 2](#) a [§ 179 odst. 4](#) a [odst. 5 zák. práce](#) (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 3. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1958/2004, uveřejněný v časopise Soudní judikatura, ročník 2005, pod pořadovým číslem 111). O případném použití mimořádného zmírňovacího práva dále nutno uvažovat ještě před tím, než soud přistoupí k limitaci výše požadované náhrady škody podle ustanovení [§ 179 odst. 2 zák. práce](#), neboť případné snižování pod zákonný limit by v některých případech mohlo být v rozporu se zákonným požadavkem, aby snížení výše náhrady škody bylo přiměřené.

V projednávané věci však odvolací soud z výše uvedených hledisek nevycházel. Zjištěnou výši škody totiž nejprve snížil na zákonem stanovený limit podle ustanovení [§ 179 odst. 2 zák. práce](#) (na částku 89.670,20 Kč) a poté, aniž rozlišil mezi stanovením odpovědnosti zaměstnavatele za část škody podle ustanovení [§ 172 odst. 2 zák. práce](#) a moderačním právem soudu podle ustanovení [§ 183 zák. práce](#), „přihlédl rovněž k důvodům zvláštního zřetele hodným“ a žalovaného povinnost k náhradě škody „přiměřeně snížil“ na 1/5. Správně však - jak uvedeno výše - měl postupovat tak, že zjištěnou výši škody (101.000,- Kč) měl nejprve případně snížit ve smyslu ustanovení [§ 172 odst. 2](#) a [§ 179 odst. 4 zák. práce](#) o tu část, za niž odpovídá zaměstnavatel, uvážit, zda za část škody neodpovídá případně také jiný zaměstnanec ([§ 179 odst. 5 zák. práce](#)) a poté věc posoudit z hlediska moderačního práva soudu podle ustanovení [§ 183 zák. práce](#). Teprve poté bylo možno zkoumat, zda takto určená výše škody nepřesahuje limit stanovený v ustanovení [§ 179 odst. 2 zák. práce](#). Závěry o jednotlivých důvodech snížení povinnosti k náhradě škody je zároveň třeba od sebe odlišit a na základě provedeného dokazování zdůvodnit.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu v dovoláním napadeném potvrzujícím výroku (jímž byla žaloba co do částky 71.736,20 Kč s úrokem z prodlení zamítnuta) není správný. Nejvyšší soud České republiky jej proto v napadeném výroku a ve výrociích o náhradě nákladů řízení ([§ 243b odst. 2 část věty za středníkem o. s. ř.](#)) zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení ([§ 243b odst. 3 věta první o. s. ř.](#)).

Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v novém rozhodnutí o věci rozhodne soud nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení ([§ 226 odst. 1, § 243d odst. 1 část věty za středníkem a věta druhá o. s. ř.](#)).

Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 11. března 2010

JUDr. Mojmír P u t n a , v. r. předseda senátu